

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17381/2025
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Давидовић, адвокат у ..., против тужене „АИК Банка“, а.д. Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости одредбе уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4710/22 од 03.07.2025. године, у седници одржаној 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4710/22 од 03.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 4710/22 од 03.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 41032/20 од 19.11.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиоца па је утврђено да је ништава одредба члана 4. став 4.1. Уговора о кредиту, закљученог 28.12.2007. године између тужиоца и „Еуробанк“ а.д. Београд. Тужена је обавезана да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 4.263,21 динар са законском затезном каматом од 28.12.2007. године до исплате и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 23.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 4710/22 од 03.07.2025. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду. Одбијен је и захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса и правног питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у

интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, банка није доказала да је тужиоцу уручила било које писмено којим га је информисала о обавези плаћања накнаде за обраду кредита, што чини предметну уговорну одредбу ништавом у смислу члана 103. став 1. ЗОО, у вези тачке 5. Одлуке о јединственом начину обрачуна и објављивања ефективне каматне стопе на депозите и кредите („Сл. гласник РС“, бр.57/06), која је била на снази у време закључења Уговора о кредиту парничних странака. Из тих разлога утврђена је ништавост наведене уговорне одредбе и банка обавезана да тужиоцу врати наплаћену накнаду као последицу утврђене ништавости у смислу члана 104. ЗОО, са законском затезном каматом од дана стицања као несавестан стицалац сагласно одредби члана 214. ЗОО.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о истој као изузетно дозвољеној, а све у смислу члана 404. став 1. истог прописа, будући да је одлука у свему у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године допуњеним на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године, односно ставовима судске праксе исказаним у правноснажним судским пресудама и одлукама Врховног суда. Наводи ревизије и разлози на којима је заснована другостепена пресуда не упућују на потребу уједначавања судске праксе у конкретном случају.

Како нису испуњени ни други услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Споровима мале вредности, према одредби члана 468. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 4.263,21 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић